

„**Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și semănând el, una a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. Și alta a căzut pe piatră, și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Și alta a căzut între spini și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o. Și alta a căzut pe pământul cel bun și, crescând, a făcut rod însutit. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă.**

Și ucenicii Lui Îl întrebau: Ce înseamnă pilda aceasta? El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă. Iar pilda aceasta înseamnă: **Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Iar cea de lângă drum sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască. Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare se leapădă. Cea căzută între spini sunt cei ce aud cuvântul, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei ce, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare.**”

(Ev. Luca 8, 5-15)

Că tânjim, ne frământăm, ne chinuim, pentru a ne realiza Sensul în marea împărăție a existenței lui Dumnezeu, nu mai e nici o îndoială. **Porunca desăvârșirii e o poruncă de care nu se poate scăpa pe pământ.** Ea aparține Cerului și scânteiază ca o stea în conștiință. Iar aceasta se întâmplă tuturor oamenilor înclinați spre Dumnezeu. Numai cât unora mai mult, altora mai puțin; unora foarte mult, altora foarte puțin.

Creștinismul, cuvântul împărăției, Iisus, prinde viață în oameni, în trepte diferite.

Pilda Semănătorului e pilda lui Iisus, care și-a tâlcuit profetic soarta soliei Sale între oameni. A tâlcuit-o și pe înțelesul apostolilor, care L-au rugat să le-o tâlcuiască, dar tot a rămas și tâlcuirea pe care avea s-o aducă depănarea veacurilor.

Deși oamenii au fost totdeauna la fel, de aceste patru categorii: cu mintea bătută de toate vânturile învățăturilor omenesti, ca o cale prăfuită a lumii; cu o inimă de piatră, fără focul iubirii într-însa; cu simțurile aruncate în hățișul dintre griji și plăceri, și abia ca a patra parte, ca un pământ roditor de Cer, - totuși ceva se simte structurat deosebit și încreștinat în lume.

Sunt minți ale lumii care gândesc contând pe existența lui Dumnezeu. Sunt pietre, monumente de piatră, catedrale la care s-a lucrat sute de ani, care mărturisesc pe Dumnezeu. Sunt griji și plăceri părăsite în decursul istoriei din cauza lui Dumnezeu. Iar despre șirul de sfinți ai veacurilor, răsfirați ca niște stele, nici nu mai pomenesc.

Iisus a înclinat structural omenirea spre Cer.

Oamenii nu mai pot scăpa de această înclinare, fie că-L mărturisesc afirmându-L, fie că-L mărturisesc tăgăduindu-L pe Dumnezeu.

Oamenii sunt provocați, individual, să se pronunțe într-un fel sau altul, cum stau față de solia lui Iisus.

Aceasta e biruința ceresului Semănător !

Părintele Arsenie Boca – “ Cuvinte vii - Prislop, Duminică XXI 15.X.1949 ”

Cele două grăunțe

Într-o zi, un țăran ieși pe ogor, la semănat. Un grăunte, rămas pe vârful unui bulgăre de pământ, a început să se laude către altul, aflat adânc sub brazdă:

- Vezi tu, frate, zaci acolo luptându-te cu frigul pământului și cu bezna, tânjind după o rază de soare, după lumină și căldură. Eu, frățioare, o duc mult mai bine, în timp ce tu te chinui.

Dar, în clipa aceea, o cioară a coborât pe neașteptate din văzduh și a înghițit grăuntele rămas la vedere, în schimb, fratele său de sub brazdă incolți peste puțin timp și, din micul grăunte, ieși din pământ un spic frumos și trainic. De-abia acum, lumina și căldura soarelui îi făceau cu adevărat bine. Cu vremea, spicul deveni copt și dădu roadă multă.

Astfel, speranța și smerenia celui de-al doilea i-au adus adevărata viață, în timp ce mândria l-a costat scump pe primul. Greutățile vieții nu trebuie să ne sperie și să ne descurajeze, căci Dumnezeu vede suferința și credința noastră și ne va răsplăti negreșit. Cu speranță și rugăciune, putem trece peste orice obstacol al vieții, însă cei a căror inimă este plină de ei înșiși, în care nu mai este loc și pentru Dumnezeu, adică pentru iubire, pentru speranță și încredere, aceia sfârșesc, asemenea primului grăunte, în ghearele păsării negre - diavolul.

"Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har." (Epistola Sf.Ap Iacov 4, 6; I Petru 5, 5)

Leon Magdan - Cele mai frumoase Pilde și povestiri creștin-ortodoxe

Iconoclasmul. Sinodul VII ecumenic de la Niceea din 787 - Prigoana contra clericilor și a credincioșilor care venerau icoanele se numește **iconoclasm** (distrugerea icoanelor) sau **iconomahie** (lupta contra icoanelor).

Criza iconoclastă a început în timpul împăratului **Leon III Isaurul** (717-741), și a continuat sub domnia fiului său, **Constantin V Copronimul** (741-775). Prima măsură iconoclastă a fost porunca să fie îndepărtate icoanele din biserici (726). La Constantinopol toți creștinii erau somați să-și aduca icoanele în piețele publice, spre a fi arse. Cine se opunea, era ars de viu sau torturat, tăindu-i-se o mână sau un picior.

Sinodul al VII-lea ecumenic s-a reunit la Niceea (provincia Bitinia, Asia Mică) între 24 septembrie și 13 octombrie 787, la inițiativa împărătesei regente **Irina**. Acest sinod ecumenic a adunat **350 de episcopi ortodocși** și a fost prezidat de **Sf. Tarasie Mărturisitorul** (prăznuit la 25 februarie), Patriarh al Constantinopolului în acea vreme. Sinodul a **condamnat iconoclasmul ca erezie și a restabilit cultul sfințelor icoane**. A fost ultimul din cele șapte sinoade ecumenice.

Poziția iconodulă a avut câștig de cauză, în cele din urmă, prin intermediul operei **Sfântului Ioan Damaschin (759-826)**, care trăia într-o zonă controlată de musulmani. El răspundea la acuzațiile iconoclaștilor astfel: *“Noi nu facem ascultare față de natura lemnului, ci aducem cinstire și închinare Aceluia Care a fost răstignit pe Cruce... Eu nu mă închin materiei, ci Creatorului materiei, Care pentru mine S-a făcut material și a binevoit să sălășluiască în materie, Care prin materie a înfăptuit mântuirea mea ”*.

Duminica din 11 martie 843, a fost denumită **"Duminica Ortodoxiei"** ca să fie spre amintire despre biruința Ortodoxiei asupra tuturor ereziilor. O altă prăznuire, mai generală, a tuturor celor ce au luptat pentru restabilirea cultului Sfințelor Icoane și a credinței ortodoxe este rânduită în **prima duminică din Postul Mare, numită Duminica Ortodoxiei**. <http://ro.orthodoxwiki.org>

14 octombrie – Sf. Cuv. Parascheva de la Iași - În fiecare an, la 14 octombrie, Biserica Ortodoxă de pretutindeni prăznuiește pe Cuvioasa Maică Parascheva. În chip deosebit, ea este cinstită în Moldova, întrucât de mai bine de 350 de ani moaștele ei se găsesc la Iași, fiind izvor de binecuvântare și însănătoșire duhovnicească și trupească pentru toți cei care o cheamă în rugăciune să fie mijlocitoare către Preamilostivul Dumnezeu. Cuvioasa Maică Parascheva a fost numită, mai cu seamă în Moldova, **"Vinerea Mare"**. Ca un simbol al unității Ortodoxiei de pretutindeni, viața de după moarte a Sfintei Parascheva arată că **sfințenia ridică din neamul său pe omul ce s-a asemănat cu Dumnezeu, făcându-l lumină de iubire și apropiere între toți cei care mărturisesc și viază întru aceeași credință**. www.doxologia.ro

Întru tine, Maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip. Căci luând crucea ai urmat lui Hristos, și lucrând ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii, împreună se bucură, preacuvioasă Maică Parascheva, duhul tău.

Anul acesta, pelerinii care vor veni să se închine la moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva se vor putea închina și la moaștele **Sfântului Simeon din Muntele Minunat**, aduse de la Mănăstirea Neamț.

Sf. Simeon din Muntele cel minunat (+592) a trăit între anii 521-592 în Antiohia, Turcia de astăzi. Lăsând lumea din tânără vârstă, s-a dăruit pe sine mănăstirii, la care a fost pogorât din munte, în care locuise 6 ani mai înainte; iar de acolo suindu-se **pe un stâlp, a stat acolo 18 ani**. Apoi mergând la Muntele minunat a petrecut 10 ani, la un loc înalt de pietre seci. Și suindu-se **pe stâlpul cel mic a petrecut 45 de ani**, de i s-a făcut toată vremea vieții lui 85 ani. Și dintru aceștia 79 i-a săvârșit cu lupta și răbdarea cea mai presus de firea omenească, și adormind a fost mutat spre mărirea și așezarea îngerilor. Este sărbătorit **pe 25 mai**. www.calendar-ortodox.ro

Pilde ortodoxe - Despre dreapta socotință pentru mântuirea sufletului - Sfântul Antonie fiind cu ucenicii, îi întrebă: *- Ce este mai important pentru mântuire? Ucenicii îi răspund: - Rugăciunea. - Nu, răspunde Sfântul Antonie. Apoi ucenicii continuă să înșire faptele pe care le considerau mai importante: Postul, privegherea, smerenia, îngrijirea săracilor și a bolnavilor, primirea de străini, milostenia, dragostea față de om, la care ei au primit răspunsul: Nu este adevărat! Apoi Sfântul Antonie le-a spus: - Cel mai important lucru este dreapta socotință (discernământul). Toate faptele de mai sus trebuie făcute, dar cu dreaptă socotință. Zis-a iarăși: sunt unii care și-au topit trupurile lor cu nevoința și pentru că nu au avut ei dreaptă socotință, departe de Dumnezeu s-au făcut. De foarte multe ori săvârșim anumite nevoințe dar pentru că sunt fără dreaptă socoteală, pot fi atinse de mândrie, de iubire de sine, de slava deșartă, de habotnicie, de dispreț față de cei ce nu pot face ceea ce noi facem și așa mai departe.*

Ajută-ne Doamne să dobândim dreapta socotință și simplitatea minții și a faptelor noastre, ca nimic din ceea ce facem sau vom face să nu ne ridice cu mîntea peste semenii noștri în vreun fel sau altul! Întotdeauna când reușim să facem ceva, să credem cu tărie că am făcut ceea ce eram datori să facem. Să nu așteptăm cumva vreo răsplată de la semenii noștri și nici măcar de la Dumnezeu pentru vreun lucru împlinit, ci să fie doar faptele firești ale ființei noastre unite cu Hristos, Fiul Dumnezeului Celui Viu. Amin!

Programul săptămânii 13 octombrie – 20 octombrie 2013

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	13 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Pilda semănătorului) - Pr. Ticu
Duminică	13 octombrie	17 - 19 - Vecernia și acatistul Sf.Cuv. Parascheva de la Iași și Litia - Pr. Ticu
Luni	14 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Sf.Cuv. Parascheva de la Iași) - Pr. Ticu
Luni	14 octombrie	17 - 19 - Acatistul Sf.Arhangheli Mihail și Gavriil - Pr. Ticu
Miercuri	9 octombrie	9 - 11 - Sfințirea mică a apei - Pr. Ticu
Vineri	11 octombrie	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	11 octombrie	17 - 19 - Slujba acatistului - Pr. Ticu
Sâmbătă	12 octombrie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr. Ticu
Sâmbătă	12 octombrie	17 - 18 - Vecernia Duminicii a 23-a după Rusalii - Pr. Dragoș
Duminică	13 octombrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Vindecarea demonizatului) - Pr. Dragoș
Duminică	13 octombrie	17 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr. Dragoș